

[Adam Møller.]

kendskab til, altid havde ydet en fremragende god service og en meget betryggende kørsel, ikke i og for sig bedre, naturligvis, end flertallet af chaufførerne, som er mænd, men helt på højde med dem. Det glæder mig, at man altså har fået bremset et sådant til løb til diskriminering i starten.

Jeg tror, at vi nu får en bedre lovgivning. Jeg har med interesse i udvalget lyttet til de råd, vi fik fra de forskellige sammenslutninger af hyrevognsselskaber, og jeg mener også, at vi under udvalgets overvejelser har taget et meget rimeligt hensyn dertil. Det er vel nok vanskeligt at ændre noget på det resultat, man nu er kommet til. Som det blev nævnt før, har vi jo for nu en halv time siden fået en henvendelse, medens udvalget har afgivet betænkning for 18 dage siden i enighed. Det er jo altid på dette tidspunkt af folketingssamlingen noget vanskeligt at indføre væsentlige ændringer, men vi kan da godt se på denne henvendelse i udvalget, men jeg tror som sagt ikke, der kommer ændringer.

Jeg vil gerne anbefale de af ministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag, og jeg vil gerne anbefale, at lovforslaget gennemføres i den skikkelse, det nu får.

Holmberg: Jeg må ærlig talt indrømme, at da jeg hørte hr. Otto Mørch, i alle tilfælde den første halvdel af hans tale, var jeg lidt i vildrede med, hvor han egentlig ville havne, men hr. Otto Mørch fandt jo alligevel, inden han sluttede, frem til det, der står i betænkningen: Herefter indstiller udvalget lovforslaget til vedtagelse med de af ministeren foreslåede ændringer.

Det er jo rigtig, at vi igennem radio og presse er blevet gjort bekendt med, at vi ville få en protest fra hyrevognsorganisationerne, det har vi kunnet læse, og det har vi kunnet høre, vi har bare ingenting fået sendt til udvalget før for ca. 10 minutter siden. Det er klart, at organisationerne skal høres, men de skal ikke altid følges. Når organisationerne bl. a. nævner her uden at kommentere det særlig, at deres ønsker er fuldstændig tilsidesat, ja, så kunne det jo give anledning til en meget lang diskussion, hvis der var lejlighed dertil. Men det er i øvrigt mit indtryk, at selv om de blev gjort opmærksom på, at det på intet tidspunkt havde

været med i forhandlingerne, så har begge organisationer, og jeg sagde begge organisationer, egentlig udmærket godt vidst, hvad der foregik her også mod slutningen.

Men når det er sagt, vil jeg tilføje, at det er med stor tilfredshed, jeg konstaterer, at det ved det ret omfattende udvalgsarbejde nu er lykkedes at skabe bred politisk tilslutning til det lovforslag om ændring af særlig færdselslovens § 73, som vi i øjeblikket har til anden behandling.

Det erhvervsområde, som lovforslaget omfatter, kan vel ikke siges at høre til de mest omfattende, hvad angår erhvervsudøvere, men da det jo har en meget stor berøringsflade med store dele af befolkningen, er det naturligvis meget vigtigt, at færdselslovens bestemmelser herom er affattet på en rimelig måde, og det mener jeg sker med det foreliggende lovforslag.

Lovgivningsarbejdet vedrørende hyrevogne har altid tidligere givet anledning til megen politisk uenighed til stor skade for næsten alle parter. Jeg mindes tydeligt forhandlingerne ved indførelsen af den såkaldte fri hyreret i 1955; den fri hyreret er jo bevaret uændret i det nye forslag, og vi var fra mit partis side dengang, som vi stadig er, modstandere af direkte antalsbegrænsning. Jeg kan godt tilføje, at vi vel også var direkte medvirkende til, at den ikke blev indført netop i 1955. Hyrevognsorganisationerne havde ellers dengang som nu fremsat meget kraftige ønsker herom, men jeg mener at kunne konstatere, at den stilling, vi tog til spørgsmålet i 1955, alt taget i betragtning på dette område var rigtig. Indførelsen af den frie hyreret har nemlig vist sig at være en positiv ting; vi har nu nået betydelige muligheder for en mere rationel udnyttelse af vognparken og samtidig en lettelse for publikum, og det må jo være en væsentlig ting, når de skal bruge en vogn, men desværre er det mit indtryk, at organisationerne en gang imellem glemmer publikum. At der de sidste år er sket en voldsom stigning inden for trafikområdet, ved vi jo, og at denne udvikling har medført, at det nok vil være naturligt med visse ændringer i hyrevognsloven og med hensyn til hyrevognskørselen, det er sikkert naturligt og rimeligt.

Gennemførelsen af ændringen i 1955 medførte jo, at vi dengang i diskussionen og